

се не идея-та на предметъ-тъ, а самий предметъ, чрезъ анализъ постигаемий: — тая порука обаче е твърдъ недостаточна; защото анализъ-тъ никога не свършва свое-то движеніе и чрезъ туй допълня отъ време до време понятіе-то за разлагаемо-то нѣщо. — Никога слѣдователно не е възможно да се потвърди какъ намѣрено-то число частей на това нѣщо е равно цѣломъ, или че намѣрены-тъ части сж дѣйстви-телно като сжщи, но раздѣлени части.

Правило 2) Всяко едно дѣленіе трѣба да се опира на *едно извѣстно основаніе* и да се държи отъ него. Разгледванье-то же на единъ предметъ отъ разны страны и издирьванье-то на различни части въ него показвало бы че за основаніе на наше-то дѣленіе служи не само-то начало, а понятіе-то му. Тѣй напримѣръ, ако мы хортуваме за слѣнце-то, и ако положимъ за *основаніе* на наше-то издирьванье слѣдующе-то израженіе: „*слѣнце-шо шоули*“, то тукъ е явно, какъ чрезъ това наша-та мисль се органичява въ единъ извѣстенъ небосклонъ и не можемъ да престѣпимъ тѣзи чертъ. Возможно е впрочемъ да се разгледъ единъ предметъ и отъ всякъ еднѣ странѣ, мѣкаръ и спорядъ правило-то да се опира само на едно основаніе. Но туй не може изведнѣждъ да стане, а едно подиръ друго: и — отъ тукъ пакъ происржда едно ново различіе между дѣленія-та.

Ако основаніе-то на едно дѣленіе е положено, то въ него, като въ общи или родовій обьемъ разлага се съдържанье-то подлежащаго на нѣколко видовы понятія. Тія понятія се намиратъ между себе си само въ едно формално отношеніе, — и, като се извоздатъ формално отъ родовій неговъ обьемъ ставатъ една, нему равна сумма членовъ дѣленія. По тѣзи причинѣ дѣленіе-то се явява въ такъвъ случай формално и се називава собственно *дѣленіе*. Тѣй на-